

Prolog

Volkswagen-ul Touareg gri metalizat gonea mâncând asfaltul, pe drumul dintre Deva și Brad. Un Ford Ranger negru îl urma îndeaproape, încercând să-l depășească. Touareg-ul viră pe contrasens. Un Opel Astra se apropia din față. Înainte de impactul frontal, mașina de teren reveni pe sensul ei de mers.

Gloanțele pistolului semiautomat șuierau prin aerul umed al dimineții. Una dintre anvelope explodă, iar automobilul Volkswagen sări din drum, peste şanț, și se împotmoli în arătură. Ranger-ul opri, iar un individ purtând cagulă, din dreapta șoferului, coborî și, apropiindu-se de mașină, trase două gloanțe.

În depărtare se auzea sirena echipajului de poliție.

Fordul porni în trombă.

În urmă rămase doar natura, parcă înmărmurită, și ecoul sirenei, străbătând valea și pierzându-se în înaltul nesfârșit al cerului trandafiriu...

Capitolul 1

După zece ani...

Diana își lăsa geanta de voiaj să-i alunece de pe umăr și să aterizeze cu zgomot pe podea, lângă piciorul ei. Era nervoasă. Când a plecat de-acasă, sau cum putea să spună despre acel aparatament gol în care locuia în timpul anului universitar, ascensorul de pe scara blocului a fost defect. L-a găsit în aceeași stare, acum, după aproape două luni! Nu a fost reparat, sau s-a defectat din nou? Ziua următoare îi soseau bagajele, cu microbuzul. Cum va căra pe scări, șapte etaje, cele două valize care îi vor sosi?! Ar fi venit și ea cu microbuzul, a doua zi, dar trebuia să se prezinte dis-de-dimineață la secretariatul facultății pentru niște amănunte legate de dosarul de masterat.

S-a săturat de acel oraș mare și aglomerat. În primăvară a fost fericită la gândul că mai avea puțin și, terminând facultatea, se va întoarce în orașul său natal, Turda. Ura Cluj-Napoca, poate și pentru că acolo locuiau cei care au necăjit-o atât de mult pe mama ei, cât a trăit aceasta. Dar a aflat cu stufoare de la tatăl său că bunicul ei a înscris-o la masterat! L-a văzut doar o singură dată în viață ei, după ce s-a mutat în acel oraș, pentru a urma facultatea, și asta a fost în urmă cu cinci ani. De ce o dorea aproape?

Era mult prea cald pentru sfârșitul lui septembrie, iar aglomerația din tren o epuizase. Se descălță, aruncându-și sandalele cât colo, apoi se îndreptă spre toaletă, traversând holul întunecat. Intră în baie și dădu drumul la apă în cadă.

Dorea să se relaxeze și adora apa. Se întoarse în hol și, deschizând geanta, scoase un prosop, gelul de duș și şamponul. A fost inspirată să nu își ducă acasă și lenjeriile de pat, altfel acum ar fi dormit pe saltea goală. Se întoarse în baie și, dezbrăcându-se în grabă, se scufundă în apa fierbinte, suspinând adânc. Dacă a avut o viață anterioară, cu siguranță a fost un pește!

Aproape adormise, când auzi melodia liniștită a telefonului sunând din hol. Își uitase mobilul în poșetă. Probabil era tatăl ei, nerăbdător să afle cum a ajuns odrasla la căsuța ei. Luă gelul de duș. Trebuia să iasă să facă niște cumpărături. Frigiderul era gol și o lovise foamea.

Ieși goală pe hol luându-și geanta de voiaj și intră în dormitor. Trecând prin fața oglinzi, se opri și își privi abdomenul. Făcuse un pic de burtică în acea vară, lenevind mai tot timpul în fața calculatorului. Nu prea îi plăcea mișcarea, dar de obicei avea grija de dietă. Își desfăcu bagajul și se îmbrăcă repede într-o ținută lejeră, apoi luă poșeta și ieși, amintindu-și de lift doar când se opri în fața ușilor de metal. Înjură în gândul ei nepăsarea vecinilor și porni spre scări.

După ce se întoarse de la cumpărături, își aminti de apelul pe care îl primise în timp ce făcea baie. Luă telefonul, nu recunoscu numărul, dar văzu că primise și un mesaj: „Mâine, la amiază, ești așteptată la sediul firmei Imperium!”. Mesajul nu era semnat, dar Imperium era firma bunicului său. Nu avea de gând să meargă. Nu îl suporta pe omul acela.

Formă un alt număr.

– Tată! exclamă, cu chipul luminându-i-se. Da, sunt bine... Să nu uiți să-mi trimiți mâine valizele! Am primit un mesaj... Mă anunță că sunt așteptată mâine la Imperium. Nu am de gând să merg!

Făcu o pauză în care zâmbetul care îi acoperea chipul dispără complet, fiind înlocuit cu o grimă.

– Dar tati, nu vreau să merg! Nu vreau să-l văd!
Suspină necăjită, ascultând în tăcere explicațiile tatălui ei.
– Bine, fie! Voi merge doar mâine, să văd ce vrea!

A doua zi, după ce ieși de la facultate, se îndreptă spre clădirea unde își avea birourile firma Imperium.

La recepție primi informații despre etajul unde era biroul managerului.

Se apropie de secretară.

– Bună ziua! Sunt așteptată!

Tânără de dincolo de birou o măsură cu superioritate din cap până în picioare. Își simți stomacul strângându-i-se. Individa arăta mult mai bine decât ea, era conștientă de asta. Angajata purta un costum cu fustă conică, până la genunchi, cu o cămașă care arăta impecabil, descheiată la primii doi nasturi, fără a fi indecentă. Asta pe când ea îmbrăcăse o rochie lălăie, care cădea neglijent, acoperindu-i ciorapul mat, fără a i se vedea vreo formă a corpului, cu excepția gambelor.

– Cine sunteți? întrebă secretara.

– Diana Bogdan.

Tânără înconjură biroul și se îndreptă spre o ușă. O urmă tăcută.

– Ați întârziat! îi zise secretara în momentul în care deschise ușa și o lăsa să intre, apoi o închise în urma ei.

Privi uimitor la persoanele care stăteau așezate la masa de ședință și care o fixau curioși. Un bărbat în vîrstă stătea în picioare, la capătul îndepărtat al mesei.

– Domnișoară, ați întârziat! i se adresă bărbatul cărunt, cu fața acoperită de riduri adânci. Luăți loc și nu ne mai întrerupeți!

Înghiță în sec. Îi venea să facă stânga-împrejur! Se apropie de capătul mesei unde era un scaunul liber și se așeză.

Ședința continuă. Își luă poșeta în brațe și privi spre ușa pe care intrase, cu gândul la motivul pentru care a fost chemată. După o vreme, își scoase telefonul și începu să verifice mesajele pe Facebook. Se plăcusea.

– Domnișoară Bogdan! tresări auzind vocea bărbatului dinaintea ei.

Ridică privirea, roșind. Bărbatul care prezida ședința o privea cu asprime.

– Pe lângă faptul că nu ați ajuns la timp, vă jucați cu telefonul?!

Ar fi vrut să comenteze, dar observă privirile celorlalți ațintite asupra ei.

– Aceasta nu este ținută office!

Roșii și mai tare, simțea că se sufocă din cauza umilinței. Observase și ea că ceilalți erau îmbrăcați la patru ace. Probabil era o ținută impusă!

– De acum înainte să vă prezentați la birou în ținută adecvată!

Dori să comenteze, dar individul îi întoarse spatele și se îndepărta.

După aproximativ un sfert de oră ședința se încheie. Ceilalți se ridică de la masă. Tresări când se auzi strigată.

– Domnișoară Bogdan!

Privi la secretara care apăruse de nicăieri.

– Vă rog să mă urmați!

Se ridică, privind la bărbatul cărunt din capătul sălii. Acesta era prins într-o discuție aprinsă cu un Tânăr, destul de

înalt, mai mult blond decât șaten. O urmă pe secretara care se îndepărta.

Femeia o conduse într-un birou, apoi, fără să-i spună nimic, plecă, lăsând-o singură.

Privi în jur, încăperea avea ferestre mari. Pe lângă pereți erau așezate rafturi goale, în centru un birou și un computer. Se așeză la birou, din moment ce nu avea alt scaun, și aștepta.

După aproape două ore în care navigase pe internet, se hotărî că era timpul să plece. Părăsi încăperea și își dădu seama că singura cale spre ieșire era holul din fața birourilor de la direcțione. Încercă să treacă neobservată.

– Domnișoară Bogdan, se auzi strigată de secretară, mâine sunteți așteptată de domnul manager la ora nouă și jumătate.

O privi fugitiv, continuându-și pașii spre capătul holului.

Era lihnită de foame când ajunse acasă. De dimineață nu mâncase, pentru că doar gândul la bunicul său îi provoca greață. Iar acum era trecut de ora trei după-amiaza. Sună mobilul, era tatăl ei.

– Bună, tati! Cum a fost?! se strămbă. Nașpa! Nici nu mă gândesc să mai merg!

Rămase tacută, ascultând.

– Nu mai insista! M-a făcut de râs în fața tuturor! De unde să știu că trebuie să particip la o ședință din care nu am înțeles nimic?! Aș fi luat și eu ceva mai elegant pe mine! Să-l ia naiba de dobitoc!

După ce încheie con vorbirea se aruncă în pat, mai deprimată decât înainte de conversația cu tatăl ei. Peste aproape o oră trebuie să-și recupereze bagajele.

*

Ziua următoare ajunse la firmă aproape de ora unsprezece. Cum intră pe holul spre direcțione, secretara îi ieși în cale.

– Ați întârziat!

Privi încrustată la femeia care părea mai degrabă speriată decât iritată.

– Vă așteaptă la dânsul!

Habar n-avea care era biroul managerului, dar în curând îi văzu inscripția pe una dintre uși. Secretara bătu la ușă, apoi intră. Așteptă cuminte pe hol până când Tânărul o invită înăuntru.

Examină dintr-o privire încăperea largă, cu mobilier ales, chiar și pe individul *acela* cu care discutase bunicul ei după ședință, în ziua anterioară, înainte ca managerul să își verse furia asupra ei:

– Domnișoară, și s-a spus să fii la mine la nouă și jumătate! Pe unde dracu umbli?

Își opri strigătele, privind-o cu ochii bulbuați, din cap până în picioare.

– Astă-i ținută de birou?! Unde crezi că ești aici?! La tată-tău în colibă?!

Se înfurie, strângând din pumni. Nimeni nu avea dreptul să-i jignească tatăl! Ar fi strigat dacă ar fi avut vreo sansă să acopere vocea baritonala a individului.

– Dezbracă-te în clipa asta!

– Ce?! exclamă ea surprinsă.

Directorul se năpusti asupra biroului.

– Adu-mi niște haine! strigă la interfon.

– Dezbrac-o! zbieră la bărbatul aflat în încăpere, fără ca ea să știe cine era și ce scop avea existența lui acolo.

Era Tânăr, înalt, constituție atletică, la cămașă și cravată. Dar o șocăriă ochii lui de o nuanță indigo electrizantă.

Acesta se apropie de ea cu mișcări de felină. Fata făcu un pas în spate.

– Să nu te atingi de mine! se rățoi ea.

– Taci naibii și schimbă-te! strigă căruntul.

Tânărul ajunse în spatele ei și încremenii când îl simți prințând lacătul fermoarului rochiței. Își ținu respirația, încleștându-și mandibula, în timp ce atingerea fină a materialului coborî până la șale, fără ca individul să o atingă. Apoi acesta se retrase.

În clipa următoare intră și secretara cu o cămașă și o fustă pe care i le puse în brațe, apoi plecă.

Tânărul se apropie de o ușă și o deschise. Îl privi întrebătoare, apoi înțelese că era baia, unde putea să se schimbe. Ar fi vrut să se opună, dar își dădu seama că, dacă nu se schimba de bună voie, probabil o va schimba el. Intră în baie și, închizând ușa, începu să se dezbrace. Ieși în câteva minute.

Individual cu ochii la fel ca indigoul o privi tăcut, dar cu asprime, dintr-o bucată.

– Du-te la tine în birou și vezi-ți de treabă! zise managerul.

– Și care ar fi treaba mea?

– Nimeni nu ți-a cerut părerea! ridică acesta vocea.

Ieși fără să mai comenteze.

La ora trei după-amiază plecă acasă, după ce se schimbă în rochia ei cu croi larg.

*

Zilele următoare lipsi de la firmă.

După o săptămână de absență, într-o seară, primi o vizită neașteptată.

Privind pe vizor, simți că îi îngheată inima. Făcu doi pași mari în spate, până se lipi de perete. Fiori reci îi coborau pe șira spinării.

– Diana, știu că ești acolo! se auzi un glas grav.

Pentru câteva clipe nu putu să se miște.

– Deschide ușa!

Strânse pumnii și, inspirând adânc, se apropie de ușă și răsuci cheia, apoi deschise.

– Ce vrei?! zise ea pe un ton răgușit, stând în prag.

Un bărbat robust, trecut de a doua tinerețe, cu păr grizonant, își coborî privirea lascivă pe silueta ei. Fetei i se făcu greață...

– Nu mă inviți înăuntru?

– Nu, iar dacă vrei să intri cu forța țip!

– OK! rânji acesta. Bunicul tău dorește să te prezintă la firmă.

– De ce? Ce să fac acolo?

– Este dorința lui.

– Nu și a ta!

– Oh, ba da, dragă nepoată! Mi-ar face placere să te știu atât de aproape de mine în fiecare zi! M-aș excita doar la gândul că suntem sub același acoperiș!

Starea de greață se accentuase atât de tare încât avu nevoie de câteva clipe să-și revină.

– Nu știu ce javră te-a făcut! răbufni.

– Am ieșit din aceleași boașe, ca mama ta, dar nu și din același uter!

Trânti ușa și, proptindu-se în ea, răsuci cheia în grabă.

– Să nu uiți să te prezintă la serviciu! auzi glasul individului rămas pe casa scării. Altfel va trebui să te duc pe sus!

Tremura cu tot trupul. Își mușcă buza, încercând să-și înăbușe un suspin.

*

Individual observă eliberându-se un loc de parcare, tocmai bun de supravegheat intrarea în clădire. Opri mașina, apoi, lăsând jos geamul portierei, își aprinse o țigară și inspiră adânc.

La un moment dat, remarcă un bărbat grizonant intrând în casa scării. Privi la ceas. După mai puțin de jumătate de oră îl văzu ieșind. Hotărî să rămână pe loc.

*Editura
Petale Scrise*